

gerklassen inden for Byerne. Dette Forhold har nu forandret sig, desværre, siger jeg. Nu synes det jo — rent overfladisk set —, som om en stor Del af dette Ting, de 54, der have stemt for Forslagets Vedtagelse, som om Repræsentanter for Landbostanden vare mindre humant tænkende, havde en mindre kristelig og menneskelig Tankegang end den, der besjælede Bondestandens Repræsentanter tidligere. Men anderledes bliver Forholdet, naar denne Sag — det blev ogsaa nævnt af det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds — kommer ud paa Møderne og bliver drøftet i Pressen.

Det maa nemlig indrømmes, at allerede de Indlæg, der ere bleve leverede af det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard) og det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe), have i ikke ringe Grad bidraget til at forandre en tilstedeværende Stemning. Der var ganske vist en overfladisk Stemning for Indførelse af Pryglestraffen som Middel til at komme Voldsmænd til Livs. Jeg har selv erfaret denne overfladiske Stemning. Jeg rejser hyppig mellem Aarhus og København, og paa disse Rejser undgaar man ikke, hvor nødig man end vil, at lytte til Samtaler, som ikke altid ere saa overordentlig interessante. Jeg har da lagt Mærke til — hvad maaske ogsaa andre have gjort —, at en vis Del af det rejsende Publikum, nemlig de handelsrejsende, altid udtaler sig for Prygl, naar dette Spørgsmaal kommer paa Tale. Mindre hyppigt er det, at Folk, der høre til andre Samfundsklasser, tale derfor. Nu falder det mig naturligvis ikke ind at ville dadle den Del af vore Medborgere, som ere handelsrejsende, men jeg tror, at i Retning af politisk Modenhed, i Samfundsforstaaelse, er det en Del af vore Medborgere, som staa meget langt tilbage. De tage Tingene ganske overfladisk. Det er en Slutning, som det ligger nær at drage, at en Del Medlemmer ved deres hyppige Rejsen fra Hjemmet til Rigsdagen eller ud til Møder ogsaa have overværet saadanne Samtaler i Kupeerne, og naar saa tre eller fire handelsrejsende have konverseret hverandre om, hvad de fik til Middag paa det og det Hotel, og de saa derefter ere komne til at tale om Bølleuæsenet, og alle ere enedes om, at der skulde Prygl til, have de ærede Rigsdagsmænd ment, at der her var en virkelig Folkestemning, og jeg drager saa meget snarere den Slutning, som jeg — hvad jeg for øvrigt tidligere har haft Lejlighed til at gøre opmærksom paa — har set, at der i denne

store og betydningsfulde Sag ikke har fundet nogen egentlig Tilkendegivelse Sted af den offentlige Mening, eller rettere sagt, der har ingen offentlig Mening været, der har ingen Møder været om denne Sag, ingen har udtalt sig offentlig for Prygl. Jo, der er en enkelt Mand, der har gjort det: Pastor Ruhweder. Det er en Mand, der for nogle Aar tilbage er bleven afskediget af den danske Statskirkes Tjeneste paa Grund af et Forhold, som jeg ikke skal komme nærmere ind paa, men det var af Grunde, som ikke vare videre smigrende for ham. Han havde indkaldt til et Møde, og paa dette erklærede han sig i fuld Overensstemmelse med den højtærede Justitsminister og med de 8 Medlemmer, som have indbragt dette Forslag, der nu med nogle Ændringer er blevet vedtaget. Det er det eneste Møde, jeg kender, hvor der var Stemning for Pryglestraffen. Dette Mødes Indleder udtalte sig for Prygl, for Legemsstraffes Nødvendighed, og det undrede mig ikke saa meget, da vedkommende Indleder jo i sin Tid lod sin Tjenestepige anmelde for Tyveri, fordi hun havde tilladt sig, mens Præsten prædikede i Kirken, at skære sig en Rundtenom i Spisekammeret, og fordi hun havde brugt Fruens Krøllejern til at pynte sig en Smule med. Det er den eneste Mand, som ude omkring i Folket har udtalt sig for Indførelse af Pryglestraf.

Jeg har tidligere omtalt en Række Møder, men jeg har ikke omtalt et Møde, som jeg og andre Medlemmer tillægge ikke saa ringe Betydning. Det var et Møde i Kristelig Forening for unge Mænd, som blev afholdt i den Bygning, denne Forening har rejst — Foreningen faar for øvrigt Statstilskud —, og der var to Præster, af hvilke den ene var Fængselspræst, som indledede, og desuden en Lærer og en Jurist. Efter at Kristeligt Dagblad havde anbefalet Legemsstraf, skulde man have ventet, at dette Møde ogsaa havde udtalt sig for Justitsministerens Forslag eller overhovedet i al Almindelighed for Legemsstrafs Indførelse. Men dette skete saa langtfra, at dette Møde tværtimod tog afgjort Stilling mod Legemsstraf. Og en Række af andre Møder har ogsaa været afholdt. I den By, hvor jeg har hjemme, i min Valgkreds, har jeg afholdt et stort Møde, for at mine Vælgere kunde faa Lejlighed til at udtale sig om Spørgsmaalet. Jeg vilde nemlig gerne have Lejlighed til at oplyse om, hvor bagvendt det vilde være, om man i Aaret 1904 vilde skride til Gennemførelsen af legemlig Straf. Hvis der